

Forældrene ved Vand og Brød til at bringe Børnene i Kirken, saaledes forsøgte man ogsaa at tvinge den Præst, der sagde: „Jeg kan under saadanne Forhold ikke døbe det eller det Barn, jeg vil ikke døbe Børn, som Politiet bringer mig.“ De to Ting hange aldeles sammen, det er fuldkommen consequent; thi begge Betragtninger anseer Kirken for en af Staten efter en god Politifordning bestyret Indretning; naar man ikke vil indrømme Kirken nogen Disciplin, nogen Ret over sine Medlemmer, saa betragter man den som en Stats- og Politisag, og man kommer saaledes til Tvangen, kun paa en anden Side. Det har vel maaskee allerede enkelte Steder vist sig, at en vis Kirke-disciplin er indtraadt; vistnok vil der ikke, saalange vi ikke have en Kirkeforsatning, opnaaes, hvad der i Betænkningen antydes som ønskeligt, en fast og consequent Praxis overalt — thi som Sagen nu ligger, er Graden af Streng- heden eller Engsteligheeden i at bestemme denne overladt til de enkelte Geistlige — men der vil ganske vist indtræde enkelte Tilfælde, skjøndt jeg troer, at de ville blive meget enkelte, hvor en Art af Disciplin vil blive anvendt; men den have vi allerede, den er fremtraadt i et andet Forhold, vi kunne ikke væge os imod, at den kommer frem. Jeg skal anføre et andet Forhold, hvort det allerede er fremtraadt, at, medens man ikke tvinger Menighedsmedlem- merne, kan man heller ikke tvinge Præsterne eller, om man vil, den active Deel af Kirken, som sammensattes under Benævnelsen Geistlige. Der er for Diebliffet endel Præster, som vægre sig ved at vie sammen til Egtesfolk to Personer, hvoraf den ene er skilt fra sin forrige Egtes- mæge, uden at Skilsmisssen er støttet paa saa- danne Grunde, som vedkommende Præst anseer for kirkelig gyldige. Denne Vægring er fores- kommen flere Gange; man hjælper sig ved at henvise Egteparrene til en anden Præst, som er mere villig; men noget Andet vil det være, og Sagen vil faae et andet Udseende, hvis man vil sige: „Vi tvinge Præsterne til at vie ganske overeensstemmende med Ritualet.“ Nu troer jeg, at man her havde en bedre Grund at staae paa, fordi jeg troer, at Egteskabet har en ganske anden, borgerlig Side, og at den kirkelige Biesse, der i vor Kirke ikke er et Sa-

cerament, aldeles ikke har den Betydning, og at Præstens Stilling derved ikke er den samme som ved Daaben. Men der vil ogsaa her ind- træde Tilfælde, hvor Vægring ved at lade Børnene døbe er ledsaget af saadanne Omstændigheder, at en samvittighedsfuld Præst vil vægre sig ved at stede den, der paa en saadan Maade nægter at lade Børnene døbe, til Alters og overhovedet at indlade sig med ham i kirkelig Henseende, og det vil ikke undgaaes, medmindre vi, som sagt, ville føre Politiforanstaltninger over paa et andet Punkt, idet vi opgive dem for Forældrenes Vedkommende og opstille dem imod Præsterne og sige: „Præsterne og Kirken skulle i ethvert Tilfælde behandle ethvert Me- nighedsmedlem som fuldgyldigt Medlem og Deeltager i alle Kirkens Goder, ethvert Med- lem, der paa hvilken som helst Maade vægrer sig ved at lade sine Børn døbe.“ At der nu maa- ske kan opstaae en Uovereensstemmelse, der er støvende og ubehagelig, ja, det ligger i Man- gelen af en Kirkeforsatning. Jeg troer nu, at det væsentlige Middel, indtil vi komme videre frem i Forsatningens Dannelse, ligger deri, at man ikke skal lade Sagen komme an paa den enkelte Præst, men at Præsten skal vende sig til sine Foresatte, og at han i det Hele taget skal adlyde disse, og navnlig skal han ikke tvinges til positivt at foretage, men derimod afholde sig fra at foretage Handlinger, som hans Foresatte have paalagt ham at afholde sig fra. Det troer jeg, er det Standpunkt, man maa give Sagen, indtil Kirkeforsatningen kommer istand. Jeg har saa meget hellere villet udtale disse saa Ord, fordi det er mig om at gjøre at tilføje endnu en Bemærkning om det almin- delige Standpunkt, hvorfra disse og lignende Uttringer fra min Side gaae ud. Jeg er saa fjærrt fra at ville underkaste mig eller Andre et geistligt Despoti som Nogen; jeg værder Friheden i højeste Grad først til at vælge og bestemme mig, og dernæst forlanger jeg, at Kirken skal være liberal og varsom i Henseende til de Grændser, den sætter; men just som Statsborger og i dette Dieblif som den, der har den Ære at deeltage i mit Lands Lovgiv- ningsarbejder, forlanger jeg, at den Folkekirke, til hvilken jeg ved Grundloven er sat i et be- stemt Forhold — om jeg end ikke hørte dertil,